

27 Οκτωβρίου, 1993

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΟΥΣΚΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ/ Ή ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 797/91)

5 Ο περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμος του 1980 (Ν. 41/80) — Άρθρο 78 — Υποβολή ιεραρχικής προσφυγής γίνεται με γραπτή αίτηση προς τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων — Επιστολή προς τον Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων, δεν αποτελεί ιεραρχική προσφυγή.

10 Ο περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμος του 1980 (Ν.41/80) — Άρθρο 76(4) — Αναθεώρηση απόφασης του Διευθυντή υπό το φως "νέων στοιχείων" — Έννοια — Νομική ερμηνεία του όρου "εργοδοτούμενος" απο το Ανώτατο Δικαστήριο, στα πλαίσια απόφασής του, δεν συνιστά "νέο στοιχείο" — "Νέο στοιχείο" συνιστούν μόνο πραγματικά γεγονότα.

15 Κοινωνικές Ασφαλίσεις — Κατάταξη προσκόπου ως αυτοεργοδοτούμενου, ενόψει ερμηνείας που δόθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στον όρο "εργοδοτούμενος" — Η απόφαση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανάκληση προηγούμενης παράνομης απόφασης κατάταξης του ως μισθωτού — Ουδεμία αιτιολογία δόθηκε για την καλούμενη ανάκληση — Πρόκειται περί νέας απόφασης.

20 Ο αιτητής προσέβαλε με την προσφυγή του τόσο την απόφαση του Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων να τον κατατάξει στην κατηγορία των αυτοτελώς εργαζομένων ως και την απόφαση απόρριψης του αιτήματός του για καταβολή σ' αυτόν ανεργιακού επιδόματος. Επίσης προσέβαλε την παράλειψη απάντησης του καθ' ου
25 στην ιεραρχική προσφυγή του.

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακυρώνοντας και τις δύο αποφάσεις, αποφάσισε ότι:

1. Αναφορικά με τη θεραπεία της παραγράφου 3 του αιτητικού της προσφυγής, δεν μπορεί εύλογα να λεχθεί ότι ο αιτητής υπέβαλε ποτέ ιεραρχική προσφυγή στον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων εναντίον οποιασδήποτε απόφασης του Διευθυντή που αφορά τον αιτητή, ώστε να εγείρεται υποχρέωση του Υπουργού να της επιληφθεί. Ιεραρχική προσφυγή θα μπορούσε να είχε υποβληθεί από τον Αιτητή στην παρούσα υπόθεση κάτω από το Άρθρο 78 του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου του 1980 (Ν. 41/80), το οποίο καθορίζει ότι η υποβολή γίνεται με γραπτή αίτηση που απευθύνεται στον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Η επιστολή του αιτητή, ημερομηνίας 27/6/1991, με την οποία ισχυρίζεται ότι υπέβαλε την ιεραρχική του προσφυγή, δεν απευθύνθηκε στον Υπουργό ούτε έχει τα χαρακτηριστικά ιεραρχικής προσφυγής. Κατά συνέπεια, δεν εγείρεται θέμα παράλειψης του Υπουργού να επιληφθεί της προσφυγής και να ασκήσει τις εξουσίες του, κάτω από το Άρθρο 78(2) του Νόμου.

5
10
15
20
2. Ο Διευθυντής λέγει ότι άσκησε επί του προκειμένου τις εξουσίες που του παρέχει το Άρθρο 76(4) του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου (Ν. 41/80), το οποίο προνοεί ότι:

25

"76(4) Ο Διευθυντής δύναται να αναθεωρήσει την δυνάμει του παρόντος άρθρου εκδοθείσας απόφασιν αυτού εν η περιπτώσει ήθελον περιέλθει εις γνώσιν αυτού νέα στοιχεία."

Κάτω από τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης και ιδιαίτερα εν όψει του γεγονότος ότι το μόνο νέο στοιχείο που επικαλείται ο Διευθυντής είναι η έκδοση από τριμελές Εφετείο της απόφασης στην υπόθεση *Prousi*, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι η πιο πάνω νομοθετική πρόνοια, δεν προσφέρει το απαιτούμενο νομικό έρεισμα για την επίδικη απόφαση. Η διαφοροποίηση που επήλθε στη νομική ερμηνεία του όρου "εργοδοτούμενος", ως αποτέλεσμα της απόφασης στην *Prousi*, δεν συνιστά νέο στοιχείο μέσα στην έννοια του Άρθρου 76(4). Υιοθετείται η μέχρι σήμερα νομολογία επί του προκειμένου. Συγκεκριμένα οι υποθέσεις *Μιχαήλ Παύλου και Άλλος v. Δημοκρατίας*, *Κωνσταντία Παυλίδου v. Δημοκρατίας* και *Χαράλαμπος Τσουφής v. Δημοκρατίας*.

30
35
40
3. Διαζευκτικά, ο Διευθυντής ισχυρίζεται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ανακάλεσε προηγούμενη παράνομη απόφαση και ότι ενήργησε επί του προκειμένου, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του

40

διοικητικού δικαίου που επιτρέπουν την ανάκληση παράνομων πράξεων, ευμενών για το διοικούμενο, ακόμα και μετά την παρέλευση εύλογου χρόνου, όταν το δημόσιο συμφέρον το απαιτεί, όπως ακριβώς συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση.

5

Το Δικαστήριο δεν συμφωνεί ότι ο Διευθυντής, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, "ανακάλεσε" απλώς την προηγούμενη απόφαση που εξέδωσε το 1966, με την οποία είχε κατατάξει τον Αιτητή στην κατηγορία του μισθωτού για σκοπούς Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Στην παρούσα περίπτωση, ο Διευθυντής στην ουσία εξέδωσε νέα πράξη με την οποία κατάταξε αναδρομικά, από 4/1/1988, τον αιτητή στην κατηγορία του αυτοεργοδοτούμενου και ταυτόχρονα αποφάσισε ότι οι εισφορές που ο αιτητής κατέβαλλε για πολλά χρόνια στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων ως μισθωτός, λογιστούν ως εισφορές που καταβλήθηκαν από τον ίδιο ως αυτοεργοδοτούμενο ασφαλισμένο πρόσωπο. Δεν έχει ποτέ δοθεί ούτε από το Διευθυντή ούτε από τη δικηγόρο του οποιαδήποτε αιτιολογία ή εξήγηση για την απόφασή του να προσδώσει, στην προσβαλλόμενη μετατροπή στην ασφάλιση του αιτητή, αναδρομική ισχύ από 4/1/1988, αντί από οποιαδήποτε άλλη ημερομηνία. Όπως και να έχουν, όμως, τα πράγματα, δεν γίνεται δεκτή η εισήγηση ότι παράνομα ο παρών αιτητής κατατάχθηκε στην κατηγορία του μισθωτού, ώστε να εγείρεται θέμα ανάκλησης προηγούμενης παράνομης διοικητικής πράξης, ούτε ότι την επίδικη ανάκληση επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον, ώστε να χωρεί ανάκληση μετά την παρέλευση εύλογου χρόνου από την έκδοση της ανακληθείσας παράνομης πράξης.

10

15

20

25

4. Η δεύτερη επίδικη απόφαση, ημερομηνίας 25/6/1991, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα του Αιτητή για ανεργιακό επίδομα, στηρίχθηκε στα αποτελέσματα της παράνομης απόφασης ημερομηνίας 10/6/91. Η Διοίκησης παρέλειψε να ερευνήσει κατά πόσο ο Αιτητής πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει ο Νόμος για την καταβολή ανεργιακού επιδόματος (σχετικά με το θέμα είναι τα Άρθρα 25(1)(γ) και 12 του Νόμου 41/80, όπως τροποποιήθηκε), χωρίς να ληφθεί υπόψη η ακυρώσιμη απόφαση ημερομηνίας 10/6/1991. Για το λόγο αυτό, παρόλο που η επίδικη απόφαση ημερομηνίας 25/6/1991 πρέπει να ακυρωθεί, εφόσον είναι προϊόν ελλειπούς έρευνας και πλάνης περί τα πράγματα, δεν μπορεί να ληφθεί ότι ο αιτητής δικαιούται στη θεράπεια που ζητά στην παράγραφο (2) του Αιτητικού της προσφυγής του, δηλαδή σε δήλωση του Δικαστηρίου για την καταβολή σ' αυτόν επιδόματος ανεργίας. Το αίτημα αυτό θα πρέπει να επανεξεταστεί από τη Διοίκηση, υπό το φως της παρούσας απόφασης του Δικαστηρίου.

30

35

40

Η προσφυγή επιτυγχάνει με £100 έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Prousi v. Redundant Employees Fund (1988) 1 C.L.R. 363,

Παύλου και Άλλος v. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 4231,

5

Παυλίδου v. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 4654,

Τσουρής v. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 2367.

10

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του καθ' ου η αίτηση να καταταξει τον αιτητή στην κατηγορία των αυτοτελώς εργαζομένων από 4/1/88 και να απορρίψει το αίτημα του αιτητή για επίδομα ανεργίας.

15

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Ε. Παπακυριακού, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον Καθ' ου η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Η διαφορά στην προσφυγή αυτή αφορά τις εξουσίες του Καθ' ου η Αίτηση Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων (εφεξής ο "Διευθυντής") να μετατρέπει, με δική του μονομερή ενέργεια, την ασφάλιση στο Σχέδιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων ως μισθωτών προσώπων που εργοδοτούνταν από Εταιρείες περιορισμένης ευθύνης ενώ είναι μέτοχοι και/ή διευθυντές στην ίδια εταιρεία, και να κατατάσσει τα πρόσωπα αυτά, αναδρομικά στην κατηγορία των αυτοεργοδοτούμενων. Ο Διευθυντής προβαίνει στη μετατροπή αυτή σ' όλες τις περιπτώσεις με την ίδια πάντοτε αιτιολογία και με τυποποιημένο έντυπο, υπό μορφή επιστολής. Η αιτιολογία που δίδεται είναι ότι μεταξύ της εταιρείας και του ασφαλισμένου ως μισθωτού δεν υπάρχει σχέση εργοδότη-εργοδοτούμενου. Σ' όλες τις υποθέσεις που κατέληξαν στο Δικαστήριο, ο Διευθυντής απεκάλυψε ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να προβεί στις προσβαλλόμενες μετατροπές και ανακατατάξεις ως αποτέλεσμα της έκδοσης από το Ανώτατο Δικαστήριο της απόφασης στην υπόθεση *Avraam K. Prousi v. Redundant Employees Fund* (1988) 1 C.L.R. 363, με την οποία επήλθε αλλαγή στη μέχρι τότε κρατούσα αντίληψη ως προς τις συνέπειες του περί Τερατισμού Απασχολήσεως Νόμου του 1967 (Νόμος αρ. 24/67), όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 67/72 και, συ-

25

30

35

40

5 γκεκριμένα, ως προς την ερμηνεία του όρου "εργοδοτούμενος" στο κείμενο του εν λόγω Νόμου. Με την υπόθεση *Prousi* εισήχθηκε στην έννοια του εν λόγω όρου η προϋπόθεση της άσκησης ελέγχου και εποπτείας από τον εργοδότη πάνω στον εργοδοτούμενο, αναφορικά με την εκτέλεση της εργασίας του. Σύμφωνα με το Διευθυντή, η προϋπόθεση αυτή δεν υφίσταται αν ο μισθωτός απασχολείται από εταιρεία περιορισμένης ευθύνης στην οποία είναι μέτοχος και διευθυντής.

10 Στην παρούσα υπόθεση ο Αιτητής ήταν ασφαλισμένος στο Σχέδιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων ως μισθωτός από το 1966. Το 1984 εργοδοτήθηκε από την εταιρεία Starina Ltd. Κατά την περίοδο από 1/7/1986 μέχρι 31/12/1990 διητέλεσε Διοικητικός Σύμβουλος της πιο πάνω εταιρείας της οποίας απέκτησε το 20% των μετοχών. Η εταιρεία ήταν οικογενειακή επιχείρηση.

15 Στις 15/4/1991 ο Αιτητής υπέβαλε στο Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων αίτηση για επίδομα ανεργίας, για το λόγο ότι είχαν τερματιστεί οι υπηρεσίες του στην πιο πάνω εταιρεία.

20 Στις 10/6/1991 ο Διευθυντής απέστειλε στον Αιτητή την πιο κάτω τυποποιημένη επιστολή:

25 "Αναφέρομαι στην αίτησή σας ημερομηνίας 15/4/1991 για επίδομα ανεργίας και σας πληροφορώ τα εξής:

30 Μέχρι τώρα ήσαστε ασφαλισμένος στο Σχέδιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων ως μισθωτό πρόσωπο υπό την ιδιότητά σας ως διευθυντής της εταιρείας Starina Ltd Αρ. Μητρώου 1520883.

35 Ύστερα από έρευνα που διεξήχθη από το Τμήμα μας πρόσφατα, διαπιστώθηκε ότι σύμφωνα με τις πρόνοιες της νομοθεσίας Κοινωνικών Ασφαλίσεων η ασφάλισή σας για την πιο πάνω απασχόληση εμπίπτει στην κατηγορία του αυτοτελώς εργαζόμενου και όχι του μισθωτού προσώπου. Για το λόγο αυτό, από 4/1/88 έχετε καταταγεί στην κατηγορία των αυτοτελώς εργαζομένων για σκοπούς της νομοθεσίας Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

40 Η απόφαση για μετατροπή της ασφάλισης οφείλεται στο γεγονός ότι μεταξύ σας και της πιο πάνω εταιρείας δεν υπάρχει σχέση εργοδότη/εργοδοτούμενου γιατί:

(ι) η ιδιότητά σας ως μετόχου και διευθυντή της εταιρείας

Stapina Ltd σας παρέχει τη δυνατότητα άσκησης όλων ή των περισσότερων εξουσιών που σχετίζονται με τη λειτουργία της, και

(ιι) δεν υπόκειστε σε οποιοδήποτε ουσιαστικό έλεγχο ή εποπτεία σε σχέση με την άσκηση των καθηκόντων σας ως διευθυντής της πιο πάνω εταιρείας." 5

Ο Αιτητής διαμαρτυρήθηκε για την πιο πάνω απόφαση του Διευθυντή, με την ακόλουθη επιστολή του, ημερομηνίας 27/6/1991: 10

"Αναφέρομαι στην αίτησή μου ημερ.15/4/91 για επίδομα ανεργίας και στην απάντησή σας ημερ. 10/6/91 με την οποία με πληροφορείτε ότι η ασφάλιση για την απασχόλησή μου στην εταιρία όπου εργαζόμουν εμπίπτει στην κατηγορία του αυτοτελώς εργαζόμενου και όχι του μισθωτού προσώπου. 15

Επιτρέψτε μου να διαφωνήσω και ταυτόχρονα κάνω ένσταση για την απόφασή σας γιατί πιστεύω ότι με αδικεί. 20

Στην εταιρία προσλήφθηκα σαν μισθωτός το 1984 και συνέχισα να εργάζομαι σαν μισθωτός και όταν μερικά χρόνια αργότερα διορίστηκα διευθυντής με 20% των μετοχών. Τα ίδια καθήκοντα που είχα όταν προσλήφθηκα το 1984 συνεχίστηκαν και μέχρι τέλος του 1990, που σταμάτησα να εργάζομαι. Σε όλη αυτή την περίοδο εργαζόμουν σαν μισθωτός γιατί τα καθήκοντά μου ήταν τέτοια που εκτελούσα τις αποφάσεις του βασικού μετόχου και Διευθυντή (κατόχου του 60% μετοχών) της εταιρίας και όχι των δικών μου αποφάσεων αφού είχα μόνο το 20% των μετοχών. 25 30

Παρακαλώ όπως επανεξετάσετε το αίτημά μου για κατάταξη σε μισθωτό και όχι αυτοτελώς εργαζόμενο."

Ο Διευθυντής απάντησε στη διαμαρτυρία του Αιτητή με επιστολή του ημερομηνίας 26/7/1991, εμμένοντας στην απόφασή του ημερομηνίας 10/6/1991. 35

Στο μεταξύ, ο εξεταστής απαιτήσεων του Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, με επιστολή του στον Αιτητή, ημερομηνίας 25/6/1991, είχε ήδη απορρίψει το αίτημα για καταβολή σ'αυτόν ανεργιακού επιδόματος. Η απόρριψη ήταν η άμεση συνέπεια της αναδρομικής μετατροπής της ασφάλισης του Αιτητή από μισθωτό σε αυτοεργοδοτούμενο που επήλθε με την επιστολή του Διευθυντή, ημερομηνίας 10/6/1991, την οποία έχω ήδη παραθέσει. 40

Ως αποτέλεσμα των πιο πάνω, ο Αιτητής, καταχώρησε την παρούσα προσφυγή με την οποία ζητά την ακόλουθη θεραπεία:

- 5 "1. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι οι αποφάσεις ημερομ. 10.6.91 και 27.7.91 του καθ' ου η αίτηση αρ.2 είναι άκυρες και χωρίς νομικό αποτέλεσμα, γιατί παράνομα απέρριψαν το νόμιμο αίτημα του αιτητή για επίδομα ανεργίας.
- 10 2. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι ο αιτητής ως εργοδοτούμενος σε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου από το 1984, δικαιούται επί της απολύσεως του επίδομα ανεργίας.
- 15 3. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η παράλειψη του καθ' ου η αίτηση 1 να επιληφθεί της ένστασης ιεραρχικής προσφυγής του αιτητή ημερομ. 27.6.91 είναι παράνομη και άκυρη και πως ότι παραλήφθηκε θα πρέπει να ενεργηθεί."

Αναφορικά με τη θεραπεία της παραγράφου 3 του αιτητικού της προσφυγής, είμαι της γνώμης ότι δεν μπορεί εύλογα να λεχθεί ότι ο 20 Αιτητής υπέβαλε ποτέ ιεραρχική προσφυγή στον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων εναντίον οποιασδήποτε απόφασης του Διευθυντή που αφορά τον Αιτητή, ώστε να εγείρεται υποχρέωση του Υπουργού να της επιληφθεί. Ιεραρχική προσφυγή θα μπορούσε να είχε υποβληθεί από τον Αιτητή στην παρούσα υπόθεση 25 κάτω από το άρθρο 78 του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου του 1980 (Νόμος αρ. 41/80), το οποίο καθορίζει ότι η υποβολή γίνεται με γραπτή αίτηση που απευθύνεται στον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Η επιστολή του Αιτητή, ημερομηνίας 30 27/6/1991, με την οποία ισχυρίζεται ότι υπέβαλε την ιεραρχική του προσφυγή, δεν απευθύνθηκε στον Υπουργό ούτε έχει τα χαρακτηριστικά ιεραρχικής προσφυγής. Κατά συνέπεια, δεν εγείρεται θέμα παράλειψης του Υπουργού να επιληφθεί της προσφυγής και να ασκήσει τις εξουσίες του κάτω από το άρθρο 78(2) του Νόμου.

35 Η ουσία της υπόθεσης, όπως τέθηκε από τους δικηγόρους, αφορά την απόφαση του Διευθυντή για μετατροπή της κατηγορίας ασφάλισης του Αιτητή ο οποίος ισχυρίζεται ότι η μετατροπή αυτή έγινε καθ' υπέρβαση εξουσίας εφόσον είναι προϊόν νομικής 40 πλάνης και/ή ανεπαρκούς έρευνας του Διευθυντή.

Ο Διευθυντής λέγει ότι άσκησε επί του προκειμένου τις εξουσίες που του παρέχει το άρθρο 76(4) του Νόμου 41/80, το οποίο προνοεί ότι:

"76(4) Ο Διευθυντής δύναται να αναθεωρήσει την δυνάμει του παρόντος άρθρου εκδοθείσαν απόφασιν αυτού εν η περιπτώσει ήθελον περιέλθει εις γνώσιν αυτού νέα στοιχεία."

Κάτω από τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης και ιδιαίτερα 5
 εν όψει του γεγονότος ότι το μόνο νέο στοιχείο που επικαλείται ο
 Διευθυντής είναι η έκδοση από τριμελές Εφετείο της απόφασης στην
 υπόθεση **Prousi** (ανωτέρω) στις 15/6/1988, έχω καταλήξει στο συ-
 μπέρασμα ότι η πιο πάνω νομοθετική πρόνοια δεν προσφέρει το
 απαιτούμενο νομικό έρεισμα για την επίδικη απόφαση. Η διαφορο- 10
 ποίηση που επήλθε στη νομική ερμηνεία του όρου "εργοδοτούμε-
 νος", ως αποτέλεσμα της απόφασης στην Prousi, δε συνιστά νέο
 στοιχείο μέσα στην έννοια του άρθρου 76(4). Υιοθετώ την μέχρι σή-
 μερα νομολογία μας επί του προκειμένου. Αναφέρομαι συγκεκριμέ-
 να στις υποθέσεις **Μιχαήλ Παύλου και Άλλος v. Δημοκρατίας** 15
 (1991) 4 Α.Α.Δ. 4231, **Κωνσταντία Παυλίδου v. Δημοκρατίας** (1992)
 4 Α.Α.Δ. 4654 και **Χαράλαμπος Τσουρής v. Δημοκρατίας** (1993) 4
 Α.Α.Δ. 2367.

Διαζευκτικά, ο Διευθυντής ισχυρίζεται ότι, με την προσβαλλό- 20
 μενη απόφασή του, ανακάλεσε προηγούμενη παράνομη απόφαση
 και ότι ενήργησε επί του προκειμένου σύμφωνα με τις γενικές αρ-
 χές του διοικητικού δικαίου που επιτρέπουν την ανάκληση παρά-
 νομων πράξεων, ευμενών για το διοικούμενο, ακόμα και μετά την
 παρέλευση εύλογου χρόνου, όταν το δημόσιο συμφέρον το απαι- 25
 τεί, όπως ακριβώς συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση.

Δεν νομίζω ότι ο Διευθυντής, με την προσβαλλόμενη απόφασή
 του, "ανακάλεσε" απλώς την προηγούμενη απόφαση που εξέδωσε το 30
 1966, με την οποία είχε κατατάξει τον Αιτητή στην κατηγορία του
 μισθωτού για σκοπούς Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Στην παρούσα
 περίπτωση ο Διευθυντής στην ουσία εξέδωσε νέα πράξη με την
 οποία κατάταξε αναδρομικά, από 4/1/1988, τον Αιτητή στην κατη-
 γορία του αυτοεργοδοτούμενου και ταυτόχρονα αποφάσισε ότι οι 35
 εισφορές που ο Αιτητής κατέβαλλε για πολλά χρόνια στο Ταμείο
 Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ως μισθωτός, λογιστούν ως εισφορές
 που καταβλήθηκαν από τον ίδιο ως αυτοεργοδοτούμενο ασφαλι-
 σμένο πρόσωπο. Δεν έχει ποτέ δοθεί ούτε από το Διευθυντή ούτε
 από τη δικηγόρο του οποιαδήποτε αιτιολογία ή εξήγηση για την
 απόφασή του να προσδώσει, στην προσβαλλόμενη μετατροπή στην 40
 ασφάλιση του Αιτητή, αναδρομική ισχύ από 4/1/1988 αντί από οποι-
 αδήποτε άλλη ημερομηνία. Όπως και να έχουν, όμως, τα πράγματα,
 δε δέχομαι την εισήγηση ότι παράνομα ο παρών Αιτητής κατατάγη-
 κε στην κατηγορία του μισθωτού, ώστε να εγείρεται θέμα ανάκλησης

- προηγούμενης παράνομης διοικητικής πράξης, ούτε ότι την επίδικη ανάκληση επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον, ώστε να χωρεί ανάκληση μετά την παρέλευση εύλογου χρόνου από την έκδοση της ανακληθείσας παράνομης πράξης. Για τις αρχές που διέπουν την ανάκληση, από τη Διοίκηση, παράνομων διοικητικών πράξεων, ευμενών για το διοικούμενο, και την εφαρμογή τους σε υποθέσεις όπως η παρούσα, παραπέμπω στην πρόσφατη απόφασή μου στην υπόθεση **Χαράλαμπος Τσουρής** (ανωτέρω).
- 10 Για τους λόγους που αναφέρονται πιο πάνω, ο ισχυρισμός του Αιτητή ότι η απόφαση του Διευθυντή, ημερομηνίας 10/6/1991, με την οποία μετέτρεψε την κατηγορία ασφάλισης του Αιτητή από μισθωτό σε αυτοεργοδοτούμενο, είναι προϊόν νομικής πλάνης και έγινε, ως εκ τούτου, καθ' υπέρβαση εξουσίας.
- 15 Η δεύτερη επίδικη απόφαση, ημερομηνίας 25/6/1991, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα του Αιτητή για ανεργιακό επίδομα, στηρίχθηκε στα αποτελέσματα της παράνομης απόφασης ημερομηνίας 10/6/91. Η Διοίκησης παρέλειψε να ερευνήσει κατά πόσο ο Αιτητής πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει ο Νόμος για την καταβολή ανεργιακού επιδόματος (σχετικά με το θέμα είναι τα άρθρα 25(1)(γ) και 12 του Νόμου αρ. 41/80, όπως τροποποιήθηκε), χωρίς να ληφθεί υπόψη η ακυρώσιμη απόφαση ημερομηνίας 10/6/1991. Για το λόγο αυτό, παρόλο που η επίδικη απόφαση ημερομηνίας 25/6/1991 πρέπει να ακυρωθεί, εφόσο είναι προϊόν ελλειπούς έρευνας και πλάνης περί τα πράγματα, δεν μπορεί να λεχθεί ότι ο Αιτητής δικαιούται στη θεραπεία που ζητά στην παράγραφο (2) του Αιτητικού της προσφυγής του, δηλαδή σε δήλωση του Δικαστηρίου για την καταβολή σ'αυτόν επιδόματος ανεργίας. Το αίτημα αυτό θα πρέπει να επανεξεταστεί από τη Διοίκηση υπό το φως της παρούσας απόφασης του Δικαστηρίου.
- 20
- 25
- 30
- 35 Για τους πιο πάνω λόγους, οι επίδικες αποφάσεις ημερομηνίας 10/6/1991 και 25/6/1991 ακυρώνονται. Η Δημοκρατία να καταβάλει στον Αιτητή £100 έναντι των εξόδων.

Οι επίδικες αποφάσεις ακυρώνονται με £100,- έναντι εξόδων.